

[Statsministeren.]

forsamlinger, end dér, hvor man drøfter, i hvilket omfang man kan tvinge et land til at betale sin gæld til kreditorlandene.

Ib Nørlund (DKP):

For det første drejer det sig om „Pariserklubben“s optræden i det, der er anført i begrundelsen.

For det andet er hovedbegrundelsen den situation, der findes i Chile. Det haster med at gøre noget, og så kan man ikke bare hen-vise det til andre fora. De forlydender, som man ikke har villet høre på her, stammer ikke alene fra mig, men fra verdenspressen. F. eks. har jeg direkte taget dette her fra Le Monde.

Derfor synes jeg stadig væk, at jeg må bede regeringen om at handle sådan på det forestående møde i marts, at man benytter denne situation til at vise solidaritet med Chiles folk.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Tråff (FP) til indenrigsministeren:

„Ministeren bedes oplyse, hvorvidt Lyngby-Tårnbæk kommunes dispositioner vedrørende Hotel Lyngby har været lovmedholdelige, og i benægtende fald, hvorvidt han vil tage et initiativ til, at kommunen skadesløsholdes for det tab, der er påført den ved uretmæssige dispositioner fra kommunalbestyrelsens side.“

(Spm. nr. 114).

Indenrigsministeren (Jacob Sørensen):

Efter hvad der er oplyst over for indenrigsministeriet, er forholdet det, at Lyngby-Tårnbæk kommune siden 1967 har stillet garantier for lån til Hotel Lyngby, således at disse forpligtelser i 1973 androg ca. 7 mill. kr. Kommunens påtagelse af garantiforpligtelserne er sket med godkendelse af tilsynsmyndigheden, dvs. før den 1. april 1970 Københavns amtsråd og efter denne dato tilsynsrådet for Københavns amt.

Hotellets drift gik dårligt, og i begyndelsen af 1973 måtte der næres frygt for betalingsstandsning og efterfølgende konkurs. En undersøgelse af, hvorledes kommunen bedst muligt kunne sikres mod tab, gav til resultat, at hotellet snarest burde afhændes,

men da det ikke lykkedes at sælge hotellet til en acceptabel pris, måtte det anses for tilrådeligt, at kommunen selv overtog det. Spørgsmålet om denne overtagelse blev af tilsynsrådet forelagt for indenrigsministeriet, og her måtte man se på det med megen betænkelighed. Det antages nemlig, at kommuner i almindelighed ikke uden lov-hjemmel kan yde støtte til privat erhvervs-virksomhed, f. eks. ved garantistillelse.

Indenrigsministeriet har dog rent undtagelsesvis accepteret kommunal støtte til hotelvirksomhed i lidt videre omfang, f. eks. i form af garantistillelse ved ombygning og modernisering, hvor særlige turistmæssige interesser eller særlig dårlige hotelforhold i den pågældende by har talt derfor.

I den foreliggende situation var det imidlertid spørgsmålet, hvorledes kommunens interesser bedst kunne varetages i anledning af, at den tidligere påtagne garantiforpligtelse så ud til at skulle blive effektiv.

I november 1973 accepterede indenrigsministeriet på den baggrund, at kommunen overtog hotellet, men der blev stillet vilkår om, at kommunalbestyrelsen snarest søger at afhænde hotellet igen til en pris, der indebærer, at kommunens tab begrænses mest muligt, og at hotellet snarest efter overtagelsen bortforpagtes på vilkår, der ikke indebærer støtte til privat erhvervsvirksomhed eller enkeltperson.

Da der imidlertid var rejst tvivl om lovligheden af kommunalbestyrelsens og tilsynsmyndighedens beslutninger vedrørende de oprindelige garantiforpligtelser, anmodede indenrigsministeriet samtidig tilsynsrådet om en redegørelse for kommunalbestyrelsens, amtsrådets og tilsynsrådets behandling af disse sager og om at få sagerne forelagt.

Jeg kan således besvare spørgsmålet med, at der med nogen grund kan rejses tvivl om, hvorvidt kommunens garantier har ligget inden for rammerne af kommunernes økonomiske beføjelser, og at der i november er iværksat en undersøgelse heraf, men før disse undersøgelser er afsluttet, kan jeg naturligvis ikke udtale mig om, hvorvidt der er grundlag for ved domstolene at gøre erstatningsansvar gældende over for nogen.

Tråff (FP):

Jeg takker for redegørelsen, men jeg efter-